

Magyar-NDK gazdasági kapcsolatok

— Az országaink közötti gazdasági kapcsolatok a hosszú lejáratú egyezményeknek megfelelően fejlődnek — nyilatkozott dr. Kurt Rödiger, az NDK budapesti nagykövetségének kereskedelmi tanácsosa, a szeptember 2-án nyíló lipcsei vásár alkalmából. Elmondotta, hogy az NDK magyarországi exportja 1972-ig évente mintegy 16 százalékkal nőtt, s jelentősen fejlődött az import is. Noha a beruházások túlzott ütemének csökkentése némileg érezte hatását, a szakosítások és a kooperációk révén további fellendülés várható. A kapcsolatok napjainkban is a fémfeldolgozó iparban a leggyümölcsözőbbek, s szembejövő a fejlődés a műszaki-tudományos forradalommal előtérbe került elektrotechnika és elektronika, és az adatfeldolgozó gépek gyártása területén. A KGST egységes számítógéprendszerének megvalósítására kétoldalú együttműködési szerződések is létrejöttek.

Végül soron a Lipcsei Vásár is, azt a célt szolgálja, hogy az évi kormányközi, valamint hosszú lejáratú szerződések megvalósítását konkrét üzletkötésekkel segítse elő. Még hátra van néhány, 1973-ra szóló megállapodás, de most elsősorban 1974-re, illetve 1975-re kötnek majd szerződéseket, hogy az ipar idejében felkészüljen a magyar partnerek kívánságainak kielégítésére. 1974-ben már eddig is több mint 100 millió rubel értékű szerződést írtak alá, a vásár végéig ezt még legalábbis meg kívánják kétszerezni.

podás, de most elsősorban 1974-re, illetve 1975-re kötnek majd szerződéseket, hogy az ipar idejében felkészüljen a magyar partnerek kívánságainak kielégítésére. 1974-ben már eddig is több mint 100 millió rubel értékű szerződést írtak alá, a vásár végéig ezt még legalábbis meg kívánják kétszerezni.

Nyelvészeti konferencia

A nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskolán szerdán megnyílt a „Sociolingvisztika és anyanyelvi oktatás” című, négynapos nemzetközi nyelvészeti konferencia. Dr. Tamás Lajos akadémikus, az Akadémia nyelvtudományi intézetének igazgatója bevezetőjében méltatta a magyar nyelvtudományok történetében is számottevő konferencia jelentőségét.

Új óvoda, csendes gépek

A negyedik ötéves tervben könnyűiparunk sok millió forintot költ a ruhaipar korszerűsítésére. A cél közismert — olyanná fejleszteni az üzemeket, hogy korszerű, divatos termékeket készítsenek elérhető áron. A technika, technológia fejlesztése mellett észrevehető az a törekvés is, hogy a ruhaiparban dolgozók munkakörülményeit, szociális helyzetét megjavítsák. Ennek vagyunk tanúi a Szegedi Ruhagyárban, ahol előre meghatározott terv szerint hajtják vég-

re a gyári szociális programot.

Az első, s talán legfontosabb teendő a nehéz fizikai munka arányának csökkentése. Ennek érdekében a szegedi üzemben elektromos emelőket és kézi targoncákat állítottak munkába az elmúlt években. Az árucikkek gyártásához gépet vásároltak, a tűző- és a különféle célgepeket gumigyárral látják el, hogy a műhelyekben mérséklődjön a zaj.

Különös gondot fordítanak a munkatermek korszerűsítésére: alkalmazzák a színdinamika tapasztalatait. Élénk, a szemnek kellemes színűre festik a tárgyakat, asztalokat, gépeket. A kedvező légállapot megteremtése érdekében csökkentették a zsúfoltságot, a munkatermekben nagyobb teljesítményű gőzelszívó berendezéseket szereltek föl. Az újításokat, találmányokat felhasználják: a szegedi üzemben kis alkatrészeket készítő célgépet szerkesztettek, így egy munkafolyamatban szinte minimálisra csökkentették a balesetek lehetőségét.

Külön figyelmet érdemel a ruhagyárban az, hogy a dolgozóknak lehetővé tették az üzemi ebédek étkezését jobb kihasználásért. A kisgyermekes anyáknak módjukban áll, hogy kedvezményes áron hazavigyék az üzemi étkezde főztjét, jelenleg ezzel a lehetőséggel mintegy 170-en élnek. Szintén az ő érdekükben fejlesztik az üzemi gyermekjóléti intézményt. Felújították a gyermekruha-mosodát, kicserélték az óvodai berendezéseket, új asztalokat, székeket, szőnyegeket vásároltak. Tavaly a Ruházati Ipari Dolgozók Szakszervezete dícsérletben részesítette a szegedi üzem bölcsődéjét és óvodáját felszereléséért, tisztaságáért. A jó tapasztalatok alapján a Szegedi Ruhagyár most szentesi gyáregységében nyit újabb óvodát a helyi tanáccsal közösen. A tervük szerint 1974. első negyedévében már 50 ruhagyári gyermeket tudnak fogadni a szentesi új óvodában.

Sínjavítás — gyorsabban

A Szegedi Közlekedési Vállalatnál új hegesztőgépcsoportot állítottak munkába. A berendezést közel két év alatt kísérletezték ki a vállalat műszaki szakemberei. A sínnek, a kerékabroncsok javítását, hegesztéssel történő kiigazítását az új géppel a réginél gyorsabban és gazdaságosabban végezhetik.

A régi berendezésnek hibája volt, hogy nem bírta a nagy terhelést, gyakran bemelegedett és ezért abba kellett hagyni a munkát. A sínket csak éjszaka lehetett javítani, az alatt a néhány óra alatt, amíg a forgalom szünetelt. Az új berendezés

három gépcsoportból áll, melyek közül kettő magyar gyártmányú egyet pedig az NDK-ból lehet beszerezni. A devizamegtakarítás mellett kisebb az energiaigénye, egy kerékpár hegesztését 8 óra helyett mintegy két óra alatt lehet elvégezni vele, s mivel váltakozóárammal működik, kisgépekkel gépesíteni lehet a pályán végzett munkák nagy részét. A gépek számára kifestésűséget is lehet biztosítani, ezáltal a balesetveszély is megszűnik. Az sem közömbös, hogy a pályamunkákat a forgalom zavarása nélkül is el lehet végezni.

Munkában az új hegesztőberendezés

Idegeneknek tilos!

„Kommunisták taggyűléseken itélik el az új intézkedéseket, de nem ér ez semmit. Itt nem lehet elmondani azt, ami fáj, meg sem hallgatják az embert.” E sorokat T. Mihály, a Volán gépkocsivezetője írta. Levelében azt a — kétségkívül formabontó, ám sok szempontból előnyösnek látszó — munkaszervezést bírálja, amely „munkalágerre alakította a Volán műhelyét”.

Súlyos ítélet. Lássuk, mit mondanak a tények?

ÖRÖK ÉS TÁBLÁK

A 10. Volán Vállalat szegedi központi javítóműhelyében az ajtók mellett örök, akik a piros sávú igazolványt kérik: a falon tábla figyelmeztet: Idegeneknek tilos a bemenet! És ezúttal az idegen meghatározás a Volán gépkocsivezetőire is vonatkozik. Miért?

Pataki Sándor igazgatóhelyettes:

— Tíz hónappal ezelőtt új javításrendre tértünk, az anyagokat, alkatrészeket előre, egységcsomagokba osztjuk és a karbantartáshoz ezeket használjuk föl. Azt reméltük, hogy az új módszerrel a gépkocsikat lényegesen gyorsabban javíthatjuk ki, ami számunkra döntő a gazdálkodásban. Új rendszer szerint alakítottuk ki a műhelyeket, raktárakat — amivel a szigorúbb vagyonvédelem, nagyobb felelősség járt. A vállalat nem családott az átszervezés hatásában: technikaiag tökéletesebb munkát produkálnak a szerelők. De ami ennél fontosabb, a kocsik állásideje számottevően csökkent a forgalomban. Igaz, az új módszer drágább, mint terveztük, sőt néhány gépkocsivezetőben el-

lenérezéseket szült. A szigorúbb, nagyobb felelősséget követelő szabályok — bezárt ajtók — nélkül azonban sem mire sem mennénk. Tény, ezek az intézkedések nem népszerűek azok körében, akik megszokták, hogy műhelyben „maszek” úton, sorrendet, szükségességet mellőzve hozassák rendbe kocsijaikat...

VÉLETLEN BALESET

A műhelyben hétköznapi sürgős-forgás, azonban a kivülről is meglepi a szemmel látható rend. Sehol cselengő, beszélgető ember. Vizsgmeg Ferenc technikus, aki a főművezetőt helyettesíti:

— Jobb-e, hogy nem járunk be a sofőrök? — Igen. A szerelőket csak zavarták a „fülbé sugdosással, az egyéni sirámokkal”. Amit a kocsin igazítani kell — a javítókartonon úgyis feltüntetik, mi megcsináljuk. Ráadásul amióta bevezették a „csukott kapus” rendszert, végre kikopott a sörözés, pálinkázás a csarnokból.

— Volt ilyenre példa?

— Sajnos, igen. Itt nem pénzrel, hanem az itallal szereztek, intéztek el valamit. Persze, ebből baj származott éppen elég. Én azt mondom: örülök az intézkedésnek.

Véletlen, szomorú esetet mesélnek a javítóakna mellett. Fél évvel ezelőtt S. Kornél gépkocsivezető javításra váró autóját fényesítgette itt. Vigyázatlanul nyúlt a motorhoz, a ventilátor elkapta karját... A szerencsétlen ember majdnem az életével fizetett, még ma is beteg.

— Ekkor határoztuk el végleg, hogy a műhelyből minden gépkocsivezetőt ki-

tiltunk. A buszokat sem ök hozzák be, hanem a javítókhoz tartozó személyzet — mondja Pataki Sándor.

— Ismertették a rendeletet a dolgozókkal?

— Igen.

— Akkor akadt titkalmazó?

— Nem tudok róla.

AMIÉRT NEM TETSZIK

Lapozzuk fel a taggyűlési jegyzőkönyveket. T. Mihály a 3. alapszervezethez tartozik, amelynek titkára Réti István. Tőle is megkérdezem, mikor volt az a taggyűlés, ahol a gépkocsivezető a párttagok kollektívája előtt bírálta az új intézkedést?

— T. Mihály elvtársat az utóbbi negyedévben — három alkalommal — hiába vártuk, nem jött el a taggyűlésre. Talán mondanom sem kell, így ő nem is szólhatott hozzá. A legjobb tudásom szerint az új szervezési intézkedést pedig megvitattuk... Nálunk nemigen szokott előfordulni, hogy valakit ne hallgassanak meg.

— Az alapszervezetnek mi a véleménye a szigorúbb szabályokról?

— Mi is úgy látjuk, szükség volt a műhely munkájának átszervezésére, egyetértünk valamennyi szabállyal. Nem is tehetnénk mást, hisz a párthatározatok, közös céljaink szerint döntöttünk a szigorúbb, felelősségteljesebb munka mellett. A szegedi Volán különben sem győzni elvégezni a szinte hónapról hónapra növekvő feladatait, ha gépeit, autóit, buszait nem javítanák szakszerűbben, gyorsabban. Tíz hónap tapasztalata igazolta, hogy az új rendszert érdemes volt bevezetni. Az viszont igaz, hogy nem kényemesebb a réginél, különösen nem a gépkocsivezetőknek. Talán ezért nem tetszik T. Mihálynak.

A tényekhez még annyi tartozik, hogy az új szervezési intézkedés eredményét, pontos hatásait most vizsgálat keretében elemzi a Volán műszaki osztálya. Szeretnék a jó módszert olcsóbbá tenni, tökéletesíteni.

De a műhely kapui továbbra is zárva maradnak az idegenek előtt. És ezzel — T. Mihály levelével szemben, a gépkocsivezetők érdekében is — egyet lehet érteni.

Matkó István

Szovjet tudomány és kultúra háza

Új művelődési intézmény Budapesten

A Magyar Közlönyben jelent meg a hazánk és a Szovjetunió közt létrejött egyezmény a budapesti szovjet tudomány és kultúra házána létesítéséről. A kulturális intézmény célja, elősegíteni a két ország baráti, kulturális, tudományos és műszaki együttműködésének fejlesztését. A szovjet tudomány és kultúra házában előadásokat, eszmecsereket rendeznek a technika, a kultúra és a társadalompolitika kérdéseiről. Találkozókat szerveznek szovjet és magyar szakemberek részvételével. Műszaki tudományos könyvtárakat, szépirodalmi könyvtárat, és orosz nyelvi módszertani munkaközösséget működtetnek, segítséget adnak az orosz szakos nyelvtanároknak, valamint az orosz nyelvet önállóan tanulóknak. Ezenkívül filmvetítéseket, filmfesztiválokat, koncerteket,

kiállításokat rendeznek, szovjet és magyar művészeket, műkedvelőket léptetnek fel. Térítés nélkül kölcsönöznek filmeket, kiállításokat, könyveket, hangfelvételeket, magnófelvételeket, diapozitívokat, és diafilmeket. Klubokat szerveznek a szovjet zene, színház, film, képzőművészet kedvelőinek, a gyermekeket pedig kulturális műsorokon, különböző találkozókra látják vendégül.

A szovjet tudomány és kultúra házána vetítő- és előadóterme, kiállítási helyisége, tudományos, műszaki és szépirodalmi könyvtára lesz, továbbá nyelvi módszertani kabinet, filmtárral, fonetikai laboratóriummal, fotótárral is felszerelik. Az épületben szovjet árú boltját és éttermet is létesítenek. (MTI)